

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/26/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122399102
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122399102.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H. - I. C., zastúpený: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Štefánikova 14, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, H., zastúpená: SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, v spore o zaplatenie 110,14 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 19C/41/2022-230, zo dňa 13. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. **p o t v r d z u j e.**

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III. o trovách konania **m e n í t a k**, že žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

III. Žalobcovi sa proti žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 110,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 110,14 Eur od 17.09.2022 do zaplatenia, výrokom II. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 110,14 Eur od 30.05.2021 do 16.09.2022 zastavil. Výrokom III. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou zaplatenia sumy 110,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 30.05.2021 do zaplatenia, a náhrady trov konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že mu vznikla škoda spočívajúca vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého dieťaťa a späť. Uviedol, že na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019

v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17CoP/3/2020-197 z 13.02.2020 bol styk žalobcu s maloletým na čas do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019 upravený tak, že žalobca je oprávnený stykať sa s maloletým každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku v čase od 14:00 hod. do 17:00 hod. v neprítomnosti žalovanej s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v H. K. L. námestí prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. Žalovaná vykonateľné súdne rozhodnutie nerešpektuje, opakovane nereaguje na sms správy žalobcu, ohľadom maloletého nekomunikuje a ani neposkytuje základné informácie o maloletom žalobcovi, kladie si vlastné podmienky pre styk žalobcu s dieťaťom a vytvára obštrukcie, ktorými sa snaží mylne vyvolávať dojem, že ona je síce ochotná dodržiavať súdne rozhodnutie, ale podľa tvrdení žalovanej to údajné objektívne prekážky na strane dieťaťa neumožňujú. Dňa 29.05.2021 žalobca pricestoval z miesta bydliska za účelom stretnutia s dieťaťom. Pred príchodom upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, na čo žalovaná nereagovala. V deň realizácie styku sa dostavil na miesto prevzatia. Žalovaná mu oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku. V dôsledku tendenčných tvrdení žalovanej spojených s pravdepodobným zastrašovaním a rozrušovaním maloletého sa žalobca dostavil pred dom žalovanej a privolať príslušníkov polície. Žalobca mal za to, že zodpovednosť za zmarený styk preberá výlučne žalovaná z dôvodu, že maloletého na styk riadne nepripravila, ako jej vyplýva z povinnosti uloženej uznesením súdu. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, čím vedome spôsobilá žalobcovi škodu, pretože jej zámer zmariť styk žalobcu s maloletým dieťaťom a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady, bol vopred daný. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou je daná tým, že ak by žalovaná rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila žalobcovi bez obštrukcií styk žalobcu s maloletým dieťaťom, prípadne včas, riadne a náležite by upovedomila žalobcu o objektívnej prekážke, zakladajúcej predpoklad nemožnosti uskutočniť styk, nevynaložil by žalobca náklady na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť a ku škode by nevzniklo. Predmetná cesta žalobcu z Bratislavy (bydlisko žalobcu) do Bojníc (miesto styku) a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, pričom základná náhrada je vo výške 71,80 Eur a náhrada za spotrebované pohonné hmoty vo výške 38,34 Eur (náhrady prepočítaná v zmysle spotreby pohonných látok uvedených v technickom preukaze a údajov štatistického úradu v týždni od 24.05.2021 do 30.05.2021).

1.3. Žalovaná namietala žalovaný nárok v celom rozsahu. Poukázala na to, že vyjadrenia žalobcu v žiadnom prípade nesúvisia s predmetom tohto konania a má za to, že žalobca tieto súdu uvádza účelovo s cieľom navodiť dojem, že bráni žalobcovi v styku s maloletým synom. Žalobcovi za náhradu škody nezodpovedá, pretože škoda nevznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej. Poprela tvrdenia, že maloletého na styk so žalobcom riadne nepripravila, ako aj tvrdenia, podľa ktorých má maloletého zastrašovať a rozrušovať. Maloletého sa snažila na styk riadne motivovať (pozitívnym prístupom, opisovaním skutočností/hier, ktoré môže so žalobcom robiť a pod.). Napriek tomu maloletý dlhodobo styk so žalobcom rázne odmieta. Aj dňa 29.05.2021 (v odpore zrejme omylom uvedený termín 03.04.2021) maloletý odmietol styk so žalobcom a nechcel odísť zo svojej izby. O tejto skutočnosti žalovaná žalobcu riadne informovala. Napriek uvedenému a bez ohľadu na možný stres a psychický nátlak, ktorý tým je na maloletého vyvíjaný, žalobca zavolať policajnú hliadku, ktorá dieťa skontrolovala. Príslušníci hliadky boli samy svedkami odporu maloletého. Skutočnosť, že maloletý odmieta styk so žalobcom nie je následkom konania žalovanej. Maloletý je na ňu naviazaný (aj s ohľadom na vek), a preto opakovane žalobcovi navrhla styky realizovať postupne. Žalobca návrhy žalovanej odmieta a trvá len na styku

v rozsahu na prespanie bez prítomnosti žalovanej bez ohľadu na najlepší záujem maloletého. So závermi žalobcom predloženého znaleckého posudku nesúhlasí. Žalovaná nemôže byť zodpovedná za škodu v prípade, ak táto vzniká samotným konaním žalobcu. Žalovaná žalobcovi poskytuje pravidelnú súčinnosť, pravidelne s ním komunikuje a koná tak, aby škoda spôsobená nebola. Koná vždy s ohľadom na potrebu splnenia si prevenčnej povinnosti. Poukázala na účelové konanie žalobcu, ktorý voči žalovanej podal niekoľko takmer identických žalôb o náhradu škody, pričom predmet podaných žalôb je stále totožný. Žalobca žiada od žalovanej úhradu náhrady údajnej vzniknutej škody za niekoľko (prevažne aj po sebe idúcich) dní.

1.4. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol nasledovné.

1.5. Uznesením č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 Okresný súd Prievidza neodkladným opatrením upravil styk otca s maloletým dieťaťom dočasne, do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/118/2019 alebo sp. zn. 13P/91/2019 (podľa toho, ktoré konanie bude právoplatne ohľadne výkonu práv a povinností rodičov vo vzťahu k maloletému B. skončené skôr), tak, že otec je oprávnený sa s mal. Matejom stykať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku v čase od 14:00 hod. do 17:00 hod., v neprítomnosti matky. Podľa tohto rozhodnutia si otec maloletého B. riadne na styk pripraveného prevezme pred kultúrnym domom v H., K. L. K. a na tom istom mieste maloletého matke vráti. Zároveň bol nariadený aj výkon tohto rozhodnutia. Vyššie uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.03.2020 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/3/2020-197 zo dňa 13.02.2020.

1.6. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou, v období od 28.05.2021 do 30.05.2021 vyplýva, že dňa 28.05.2021, teda deň predtým, ako mal byť realizovaný styk žalobcu s maloletým, žalobca zaslal žalovanej správu s obsahom: „Zajtra odovzdanie podľa NO o 14h na namesti“. Žalovaná na túto správu nereagovala. Dňa 29.05.2021 o 13:49 hod. žalobca píše správu: „Som na namesti“, na čo žalovaná reaguje: „Matko je obleceny a nachystany, ale nechce ist, place, ze nejde“. Žalobca odpisuje: „Idem pred dom, a ked mi syna neodovzdas podľa NO, volam policiu. Som pred domom, odovzdaj mi syna“. Žalovaná odpisuje: „Matko nechce ist, stale place ze nejde.“ Žalobca reaguje: „Volam policiu, vedome maris styk a psychicky tyras nasho syna“.

1.7. Zo zápisnice o trestnom oznámení spísanom OR PZ v Prievidzi, odbor kriminálnej polície vyplýva, že dňa 29.05.2021 o 15.01 hod. sa na oddelenie dostavil žalobca za účelom oznámenia skutočností nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin. Do zápisnice uviedol, že podľa vykonateľného rozhodnutia súdu je matka dieťaťa povinná maloletého odovzdávať každú nepárnu sobotu v mesiaci od 14:00 hod. do 17:00 hod. Matka (žalovaná) toto rozhodnutie dlhodobo ignoruje. Styk s dieťaťom mu neumožnila od 21.11.2020. Dňa 29.05.2021 sa dostavil na miesto odovzdania dieťaťa, pričom matka sa tam nedostavila. Následne sa presunul k bydlisku matky, písal jej SMS správy. Matka mu odpísala, že syn sa s ním odmieta stretnúť a že ho neodovzdá. Zavolať na linku 158, oznámil, čo sa deje. Policajti zazvonili, otvoril matkin otec, pozval ich dnu. On stále čakal pred domom. Potom mu policajti oznámili, že dieťa videli plakať, bolo v afekte. Trestné oznámenie podal na matku maloletého a jej rodičov, ktorí jej pomáhajú v trestnej činnosti. Tiež oznámil, že má podozrenie na psychické týranie syna. Toto týranie bližšie popisoval v predchádzajúcich trestných oznámeniach.

1.8. Z úradného záznamu OO PZ Prievidza z 29.05.2021 vyplýva, že hliadka bola volaná žalobcom aj dňa 29.05.2021. Dostavila sa pred dom, v ktorom býva mal. Matej s matkou. Oznamovateľ (žalobca) uviedol, že napriek vykonateľnému rozhodnutiu mu matka (žalovaná) odmieta odovzdať syna. Toto sa už viackrát zopakovalo a syna nevidel už 6 mesiacov. Žalovaná hliadke uviedla, že syna na stretnutie s otcom chystala, ale rozplakal sa a nechcel ísť. Navrhla stretnutie za jej prítomnosti, čo však žalobca odmietol. Žalovaná ukázala hliadke mal. B., ktorý plakal a zatváral dvere na chodbe.

1.9. Z úradného záznamu OO PZ zo dňa 27.07.2020 je zrejmé, že v uvedený deň sa žalobca dostavil pred dom, v ktorom býva maloletý a chcel si dieťa zobrať na realizáciu styku. Dieťa plakalo a nechcelo ísť k otcovi. Otec sa rozbehol za dieťaťom a chcel ho matke z rúk zobrať.

1.10. Z fotokópie osvedčenia o evidencii osobného motorového vozidla zn. C. M. (technického preukazu) vyplýva, že vlastníkom a držiteľom vozidla s evidenčným číslom H. je žalobca, dátum prvej evidencie vozidla je 27.08.2018, spotreba paliva u vozidla 7,6 l/100 km.

1.11. Z lustrácie súdu bolo zistené, že v čase začatia konania pred prvoinštančným súdom (sp.zn. 19C/41/2022) boli v registri tohto súdu vedené takmer identické žaloby žalobcu vedené pod sp. zn. 11C/33/2022 - deň styku 29.07.2020, 15C/33/2022 - deň styku 24.10.2020, sp. zn. 6C/33/2022, sp. zn. 12C/34/2022, sp.zn. 15C/34/2022, sp zn. 8C/34/2022,

sp. zn. 6C/34/2022, sp. zn. 5C/37/2022, sp. zn. 13C/37/2022, sp. z. 19C/36/2022, sp. zn. 6C/37/2022, sp. zn. 4C/38/2022, sp. zn. 19C/37/2022, sp. zn. 9C/38/2022, sp. zn. 9C/39/2022, sp. zn. 4C/42/2022, sp. zn. 7C/42/2022, sp. zn. 10C/42/2022, sp. zn. 11C/42/2022, sp. zn. 5C/43/2022, sp. zn. 18C/42/2022. Následne boli z Okresného súdu Banská Bystrica na prvoinštančný súd postúpené aj ďalšie žalobné návrhy žalobcu voči žalovanej.

1.12. Uznesením č.k. 8C/34/2022-67 z 08.12.2022 bol návrh žalovanej na spojenie vecí vedených na prvoinštančnom súde pod sp.zn. 8C/34/2022, sp.zn. 6C/34/2022, sp.zn. 11C/33/2022, sp.zn. 12C/34/2022, sp.zn. 10C/42/2022, sp.zn. 6C/33/2022, sp.zn. 4C/47/2022, sp.zn. 9C/38/2022, sp.zn. 7C/48/2022, sp.zn. 5C/43/2022, sp.zn. 15C/33/2022, sp.zn. 15C/34/2022, sp.zn. 4C/38/2022, sp.zn. 13C/37/2022, sp.zn. 5C/37/2022, sp.zn. 19C/36/2022, sp.zn. 6C/37/2022, sp.zn. 19C/37/2022, sp.zn. 11C/42/2022, sp.zn. 4C/42/2022, sp.zn. 9C/39/2022, sp.zn. 19C/41/2022, sp.zn. 12C/46/2022, sp.zn. 7C/42/2022, sp.zn. 18C/42/2022 a sp.zn. 19C/45/2022 zamietnutý.

1.13. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní 13.03.2023 navrhol zmenu žaloby v časti počiatku doby omeškania - dňom nasledujúcim po doručení platobného rozkazu žalovanej (teda od 17.09.2022) ako aj v časti výšky úroku z omeškania, teda vo výške 6,25 % ročne. Vo zvyšku čo do úrokov z omeškania vzal žalobu späť. Súd prvej inštancie zmenu návrhu pripustil. Akceptujúc dispozičný prejav žalobcu na pojednávaní, konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 110,14 Eur od 30.05.2021 do 16.09.2022 podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil.

1.14. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 415, § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka.

1.15. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal preukázané nasledovné.

1.16. Z odôvodnení rozhodnutí súdov (Okresný súd Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo 14.10.2019, Okresný súd Prievidza č.k. 18P/54/2019-389 zo dňa 01.07.2020, Krajský súd v Trenčíne č.k. 19CoP/33/2020-567) vyplýva, že medzi stranami už v danom čase existovali veľké vzájomné rozpory a konflikty, v dôsledku ktorých sa žalovaná spolu s mal. synom B. odstahovala z H. (kde dovtedy strany sporu spolu aj so svojim synom žili) do H., pričom strany sporu sa nevedeli dohodnúť na úprave styku žalobcu s mal. B.. Obaja rodičia (strany sporu) boli opakovane vyzývaní prvostupňovým i odvolacím súdom k uvedomeniu si rodičovskej zodpovednosti, resp. aby riešili vzniknutú napätú situáciu v prospech ich dieťaťa.

1.17. Po vykonanom dokazovaní prvoinštančný súd uzavrel, že v danom konaní nebolo sporným, že žalobca dňa 29.05.2021 pricestoval z H. do H. osobným motorovým vozidlom za účelom realizácie styku s maloletým, pričom deň vopred informoval žalovanú, že sa dostaví. K realizácii styku nedošlo. Zhodnotiac výsledky dokazovania, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná zavinene zmarila styk dieťaťa s otcom dňa 29.05.2021, keď bez objektívneho dôvodu odmietla dieťa žalobcovi odovzdať. Nešlo teda o nesplnenie si prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ktorú by nesplnila vtedy, keď by existujúcu objektívnu okolnosť včas neoznámila, ale naopak, išlo o priame porušenie povinnosti styk umožniť, teda žalovaná zodpovedá za škodu podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka.

1.18. V odôvodnení konštatoval, že prvým zodpovednostným prvkom podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti. Niet pochýb o tom, že žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu umožniť dňa 29.05.2021 stretnutie žalobcu s maloletým synom, pričom dieťa malo byť v zmysle uznesenia tunajšieho súdu č.k. 12P/44/2019-76 na styk so žalobcom riadne pripravené. Žalobca žalovanej deň vopred oznámil, že si pre dieťa príde. Je zrejmé, že cesta žalobcu dňa 29.05.2021 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom. Z vyššie uvedených skutkových zistení a čiastkových právnych záverov súdu možno vyvodíť právny záver, že škoda, ktorá vznikla žalobcovi v podobe vzniknutých výdavkov na prepravu

z H. do H. a späť, vznikla v priamej príčinnej súvislosti s cestou z miesta jeho bydliska na miesto, kde sa mal s maloletým stretnúť. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, keďže musela vedieť, že neumožnením stretnutia žalobcu s dieťaťom poruší právo žalobcu na jeho styk so synom, a teda poruší

právnú povinnosť. Uvedené vyplýva jednak z povahy plnenia právnej povinnosti a takisto z jej postoja v SMS komunikácii so žalobcom pred termínom styku. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaná bez existencie objektívneho dôvodu neumožnila žalobcovi realizáciu styku s jeho maloletým synom tvrdiac, že tento styk so žalobcom odmieta. Takýto argument žalobkyne však prvoinštančný súd nepovažoval za objektívnu prekážku, ktorá by bránila uskutočneniu styku. Žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala jej aktívnu snahu o uskutočnenie styku, keď v konaní bolo preukázané, že žalobcovi dopredu neoznámila, aby z určitého dôvodu za synom neprišiel, pretože takýto dôvod ani neexistoval. Žalovaná teda styk žalobcovi s jeho synom dňa 29.05.2021 neumožnila (a to už opakovane) vôbec a v konaní nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila.

1.19. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením výdavkov na cestu dňa 29.05.2021.

1.20. Pokiaľ ide o rozsah náhrady škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie posudzoval aj účelnosť použitia vlastného motorového vozidla žalobcom. Táto bola v danom prípade preukázaná nízkym vekom maloletého dieťaťa (dva roky), vymedzeným časom styku otca s dieťaťom, vzdialenosťou medzi miestom bydliska otca a miestom bydliska, resp. miestom stretnutia. Zohľadniť bolo potrebné aj vtedajšiu situáciu na území Slovenska ohľadom ochorenia Covid - 19, z dôvodu ktorej cestovanie individuálnou

dopravou bolo bezpečnejšie. Cesta žalobcu z miesta bydliska H. - F. G.

do miesta styku v H. dňa 29.5.2021 a späť predstavuje vzdialenosť 372 km

(napr. L.). V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona

č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, má žalobca nárok na základnú náhradu vo výške 71,80 Eur (0,193 Eur x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z.z. a na náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 38,34 Eur. Vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 24.05.2021 do 30.05.2021 1,356 eur za jeden liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavuje náhrada 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov, 28,272 litrov x 1,356 Eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 38,34 Eur. Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 110,14 Eur

(71,80 Eur + 38,34 Eur), ktorých nárok na zaplatenie prvoinštančný súd žalobcovi priznal.

1.21. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Žalobca sa po zmene žaloby domáhal aj úrokov z omeškania vo výške 6,25 % ročne z prisúdenej istiny od 17.09.2022 do zaplatenia. V danej veci išlo o nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím. Žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením žaloby, a preto sa so zaplatením dostala do omeškania v deň nasledujúci po doručení jej žaloby, t. j. 17.09.2022. V tomto čase omeškania bolo možné požadovať

úroky z omeškania v sadzbe 6,25 % ročne, a preto súd prvej inštancie aj v časti úrokov z omeškania žalobe vyhovel.

1.22. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 257 CSP. Konštatoval, že žalobca bol v spore úspešný, a preto by mu patrila náhrada trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa však súd prvej inštancie žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal. Samotná žalovaná v priebehu konania poukazovala na správanie žalobcu, ktorý podáva identické žaloby za každý jednotlivý deň zmareného styku, pričom ide aj o dni nasledujúce po sebe. Podľa žalobkyne žalobca tak koná účelovo, v snahe spôsobiť jej škodu. Žalobca zastával názor, že náhradu škody nie je možné požadovať iným spôsobom, keďže za každý 1 deň zmareného styku je potrebné skúmať kauzálny nexus vo vzťahu ku škode. Samotný počet žalôb je pritom len odrazom počtu zmarených stykov a požadovaný nárok nie je možné žalovať inak. Podľa právneho názoru prvoinštančného súdu, dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, spočívajú v procesnom správaní žalobcu. Žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Žalobca mal

v každom jednom prípade zmareného styku vedomosť o tom, z akých dôvodov k nemu nedošlo a nič mu nebráni domáhať sa náhrady škody „blokovo“ napríklad v závislosti od dôvodu zmarenia styku (napr.

údajná choroba dieťa, odmietanie styku zo strany dieťaťa, prípadne iného). Súd prvej inštancie vyslovil názor, že zo strany žalobcu dochádza vykonávaným procesným postupom k zjavnému zneužitiu práva, ktoré podľa čl. 5 základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obe strany sporu.

3.1. Proti tomuto rozsudku voči výroku I. podala odvolanie žalovaná. Odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na prvoinštančný súd, alternatívne rozsudok zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalovanej priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.2. Žalovaná odvolanie podala z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f) h) a g) civilného sporového poriadku.

3.3. Žalovaná v odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalovaná zodpovedá za náhradu cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého. Po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem dieťaťa a to vrátane prípravy maloletého na styk s otcom. Konanie v najlepšom záujme dieťaťa má v tomto prípade jednoznačne prednosť pred konaním, ktoré údajne zakladá nárok na náhradu škody žalobcu. Zastávala názor, že súd je povinný skúmať aj vôľu dieťaťa pri odovzdávaní na styk s druhým rodičom. Súd prvej inštancie nevzal pri rozhodovaní do úvahy, že žalovaná opakovane upozorňovala na citové prejavy maloletého, ktoré nastanú až pri odovzdávaní na styk, pričom tieto aktívne opakovanie riešila, a teda v konaní bolo riadne preukázané, že nešlo o úmyselné konanie žalovanej. Zdôraznila, že žalobca bol o všetkých týchto skutočnostiach opakovane informovaný, nakoľko sa zúčastňoval súvisiacich súdnych konaní, ako aj stretnutí s kolíznou opatrovníčkou. Vôľa maloletého je v danom prípade objektívnou skutočnosťou, pre ktorú k styku žalobcu s maloletým nedošlo. Rovnako žalovaná uvádzala, že k nesprávnemu právnemu posúdeniu došlo aj pri skúmaní zavinenia. Žalovanej v žiadnom prípade nebolo preukázané úmyselné zavinenie vzniku škody cestovných nákladov žalobcu do miesta bydliska maloletého ako uvádza súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, pretože nebolo preukázané, že by žalovaná úmyselným konaním zamedzila styku.

3.4. Žalovaná v odvolaní namietala aj nesprávne skutkové zistenia súdom prvej inštancie, keď v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná maloletého syna akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovala, prípadne, že by sa pri neuskutočnení styku jednalo výlučne o vôľu žalovanej. Uvedené vyplýva z úradného záznamu zo dňa 29.05.2021, ktorý preukazuje, že maloletý plakal a odmietal styk s otcom. V úradnom zázname sa uvádza, že žalovaná skúšala otcovi dieťaťa navrhnuť, aby stretnutie prebehlo za jej prítomnosti, nakoľko sa syn B. bojí ísť za otcom, avšak otec dieťaťa tento návrh odmietol pretože podľa rozhodnutia má mať dieťa sám. Rovnako žalovaná v konaní riadne preukázala, že existoval objektívny dôvod neuskutočnenia styku na strane maloletého. Žalovaná rovnako preukázala aj aktívnu snahu o uskutočnenie styku v konaní, keď dlhodobo riešila problémy s odovzdávaním maloletého tak s opatrovníčkou, ako aj so samotným žalobcom. Žalovaná žalobcu vopred neinformovala, nakoľko odmietavé reakcie maloletého nastupujú až pri odovzdávaní na styk

3.5. Žalovaná v odvolaní namietala porušenie práva na spravodlivý proces, keď dôkaz, Znalecký posudok číslo 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovaný Mgr. Alexandrou Kaiser, bol prvoinštančným súdom zamietnutý z dôvodu koncentrácie konania. Uvedené rozhodnutie prvoinštančného súdu považovala za nezákonné a zakladajúce porušenie práva na spravodlivý proces. Prvoinštančný súd sa nezaoberal najlepším záujmom maloletého dieťaťa, ktorý bezprostredne súvisí so vzniknutou škodou a zároveň určuje objektívny dôvod, pre ktorý k styku nedošlo. Z uvedeného dôvodu namietala porušenie práva na spravodlivý proces v kontexte nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku v zmysle § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Zároveň v rozsudku absentuje akými dôkazmi sa súd zaoberal, ktoré dôkazy vyhodnocoval ako ich vzájomne posúdil.

3.6. V ďalšom žalovaná uvádzala, že v súdnej veci sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a predložila oznámenie o výsledku správneho konania, ktoré jej bolo doručené dňa 31.03.2003, ktorým bolo preukázané spáchanie iného správneho deliktu znalkyňou PhDr. Martou Halašovou, PhD., pri vypracovávaní znaleckého posudku číslo 144/2020. Uvedené oznámenie bolo žalovanej doručené až po vydaní rozsudku, a teda nemohla ho bez vlastného zavinenia predložiť v prvoinštančnom konaní.

4.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej zo dňa 19.06.2023 odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny vo veci samej a výrok III. napadnutého rozsudku zmeniť a žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania.

4.2. Vo vyjadrení uviedol, že odmietavá vôľa maloletého stretnúť sa s otcom nebola v celom priebehu konania žiadnym spôsobom preukázaná. Žalovaná styk žalobcu s jeho synom v predmetný deň vôbec neumožnila a v konaní nebolo preukázané, že by sa o to aspoň pokúsila.

4.3. Žalobca žalovanú informoval SMS správami deň vopred, že sa dostaví za účelom uskutočnenia styku a to nad rámec svojich povinností, na čo žalovaná nijakým spôsobom nereagovala. Žalobca tak nemal ako vedieť o ďalšej žalovanej vykonštruovanej a domnejšej objektívnej prekážke styku. Zdôraznil, že deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania je takmer rok od vykonateľného rozhodnutia súdu, ktorý určil styk otca s maloletým.

4.4. Zdôraznil, že znalecký posudok číslo 5/2022 zo dňa 15.01.2023 nemá žiadny vplyv na súdnu vec, ktorého predmetom je náhrada škody v súvislosti so zmareným stykom dňa 29.05.2021. K scestnej logike, a teda, že žalovaná preukazuje vôľu maloletého znaleckým posudkom vyhotoveným takmer tri roky po zmarenom styku, ktorý je predmetom tohto konania, sa nemal už ďalej potrebu ani vyjadrovať. Z uvedeného dôvodu považoval za správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý tento predložený dôkaz zamietol z dôvodu koncentrácie konania. Preto navrhol, aby odvolací súd na uvedený dôkaz neprihliadol.

4.5. Žalobca uvádzal, že tvrdenia žalovanej sú v príkrom rozpore s jej konaním, keďže žalovaná zmarila styk maloletého so žalobcom v priebehu troch rokov viac než 70 krát, čo sú takmer všetky stretnutia žalobcu s maloletým, ktoré boli súdom určené právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V tejto súvislosti dal do pozornosti znalecký posudok číslo 144/2020 vypracovaný znalkyňou PhDr. Martou Halašovou, PhD.

4.6. Žalobca sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku vo veci samej a to najmä v jeho záveroch, že žalovaná počas konania žiadnym spôsobom nepreukázala záujem umožniť realizáciu styku žalobcu s maloletým. Z konania žalovanej je zrejmý úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému.

4.7. Žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 06.07.2023 k vyjadreniu žalobcu zotrvala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach pričom namietala relevanciu tvrdení žalobcu nakoľko tieto nie sú založené na pravdivých skutočnostiach. Mala za to, že vôľa maloletého bola v konaní riadne preukázaná, keď do konania predložila videozáznam z 27.07.2020, ktorý preukazuje reakciu maloletého pri odovzdávaní na styk. Opätovne poukázala na závery znaleckého posudku 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovanom Mgr. Alexandrou Kaiser. Zotrvala na tvrdení, že v konaní nebolo preukázané akékoľvek tendenčné alebo manipulatívne správanie žalovanej smerom k maloletému, ani marenie stykov žalobcu s maloletým. Čo sa týka žalobcom tvrdených zmarených 70 stykov s maloletým dieťaťom, toto tvrdenie považovala za nepravdivé, nakoľko styky sa neuskutočňovali z objektívnych dôvodov. Žalobca účelovo uvádza nepravdivé a skresľujúce informácie. V závere vyjadrenia uviedla, že v konaní riadne preukázala, že nezodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla vynaložením cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého dňa 29.05.2021.

5.1. Proti tomuto rozsudku voči výroku III. o trovách konania podal odvolanie žalobca. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. zmeniť a žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

5.2. V odvolaní namietal, že inštitút trov konania je v civilnom sporovom konaní ovládaný takzvaným záujmovým princípom vyjadreným v ustanovení § 252 CSP a princípom úspechu vo veci vyjadreným v ustanovení § 255 CSP, pričom zdôraznil, že v danej veci mal žalobca plný úspech vo veci. Mal za to, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

5.3. Do pozornosti odvolacieho súdu dal rozporuplnosť argumentácie súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania, keď tento na jednej strane vyhovel žalobe a dal za pravdu argumentácii žalobcu, pričom v odôvodnení poukázal na uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2022 vedeného pod spisovou značkou 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane predmetnej právnej veci, z dôvodu, že: „zo spisov je ďalej zrejmé, že bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní. V uvedených konaniach žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody za jednotlivé neuskutočené stretnutia, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom aj žalovanou (líšia sa dôvodmi neuskutočnenia - maloletý styk odmietal, maloletý bol chorý, bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou), pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Vzhľadom na počet konaní a tieto odlišnosti by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Súd má ďalej vedomosť, že vzhľadom na skutočnosť, že styk žalobcu s maloletým naďalej neprebíha a je predpoklad, že žalobca si bude naďalej uplatňovať nároky za tieto neuskutočené styky samostatnými návrhmi, nebude ani reálne možné všetky tieto nároky rozhodnúť v jednom konaní.“ Žalobca zdôraznil, že už len táto skutočnosť sama o sebe vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktoré aplikoval zákonný sudca v napadnutom rozsudku. Žalobca argumentoval tým, že ak súd samostatným rozhodnutím konštatuje, že žalobca sa od začiatku konania domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom, nemôže na základe tej istej argumentácie náhradu trov nepriznať práve pre procesný postup žalobcu. Považoval za nespravodlivé, aby sa žalobca domáhajúci sa ochrany svojho práva a to nároku náhrady škody, dostal do situácie, kedy náklady na uplatnenie svojho práva prevyšujú priznaný nárok náhrady škody. Zdôraznil, že je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo, sústavne a účelovo bez ospravedlniteľného dôvodu bráni v styku maloletého syna so žalobcom. Žalobcovi preto neostáva nič iné ako domáhať sa svojho práva súdnou cestou, keď sa domáha ochrany vlastných práv a to náhradu škody za zmarený styk.

5.4. Napádaný rozsudok v časti výroku III. považoval žalobca za arbitrárny keď prvoinštančný súd vo svojom odôvodnení dotváral skutkové okolnosti tak, aby to vyzeralo, že žalobca mohol urobiť niečo iné ako reálne v danom čase urobil. Žalobca nemal inú zákonnú možnosť domáhať sa uplatnenia svojich práv, nemal možnosť postupovať procesne inak, nepredražoval spôsob domáhania sa súdnej ochrany a nezneužíval svoje právo. Žalobca si dôvodne uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach. Nie je možné, aby žalobca žaloval žalovanú v jednom konaní o desiatky jednotlivých škôd. Preto je preukázaná dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

6.1. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu voči výroku III. o trovách konania navrhla odvolaciemu súdu rozsudok v napadnutej časti o trovách konania potvrdiť ako vecne správny a priznať žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6.2. Žalovaná sa v plnom rozsahu stotožnila s odôvodnením napadnutého rozsudku vo výroku III. o trovách konania. Zdôraznila, že konanie žalobcu je účelovým konaním, ktorého cieľom je poškodiť žalovanú a takéto konanie jasne napĺňa znaky zneužitia práva a teda mu nemôže byť priznaná právna ochrana. Žalobca nepreukázal, že by v konaní vynaložil čo i len niektoré výdavky účelne, a teda je daný dôvod na zamietnutie nároku na náhradu trov konania. Trovy konania, ktoré žalobcovi v konaní vznikajú totiž nie sú účelne vynaložené, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov. K neuskutočneniu stykov zväčša predchádzajú objektívne skutočnosti na strane maloletého.

6.3. Podľa jej názoru rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi z dôvodu, že do toho času podal na súde 37 takmer identických žalôb, je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov a v súlade so zásadou účelnosti náhrady trov konania. Nie je dôvod nahradiť žalobcovi akékoľvek trovy právneho zastúpenia, ktoré mu v tomto konaní vznikli, pretože žalobca mohol požadovaný nárok uplatniť jedným procesným úkonom, v jednom konaní, čím by zabezpečil účelnosť vynaložených trov tak, ako to predpokladá právna úprava

obsiahnutá v § 251 CSP. Žalovaná vo svojom vyjadrení ďalej poukázala na konkrétne prípady, kedy žalobcovi nič nebránilo podať jeden návrh, napríklad v prípade styku, ktorý trval v rozsahu viacej dní, pretože skutkové okolnosti strany sporu ako aj predmet sporu boli v takomto prípade identické. Podľa názoru žalovanej procesný postup žalobcu napĺňa definíciu podávania formulárových žalôb, pretože žaloby majú podobu využitého vzoru. Preto je potrebné skúmať, aj v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky, účelnosť trov vzniknutých zastupovaním advokátom v takýchto skutkovo a právne totožných veciach. Súčasne je potrebné skúmať, či procesne úspešnému žalobcovi v zastúpení advokátom, ktorý podal návrh spĺňajúci kritériá formulárovej žaloby, vznikajú náklady na advokáta vždy, a to aj napriek tomu, že by podané návrhy bolo možné kvalifikovať len ako administratívne úkony a nie úkony právnej služby. Žalovaná vyslovila názor, že opakovaným podávaním žalôb koná žalobca účelovo, v rozpore s dobrými mravmi a to tak, že účelom výkonu práva žalobcu je znevýhodniť žalovanú a spôsobiť ujmu. Tiež poukázala na to, že žalobca nemôže vinu za procesné zneužívanie práv z jeho strany presúvať na konajúci súd. Okrem toho ani rozhodnutie súdu o odmietnutí spojiť všetky konania do jedného ešte neznamená, že nie je možné hospodárne a účelne pojednávať aspoň v niektorých z neuskutočnených stykov v rozsahu viacerých dní v jednom konaní, prípadne spojiť konania, v ktorých bol podaný rovnaký dôvod neuskutočnenia styku. Je zrejmé, že nesplnenie veci bolo súdom odôvodnené rozličnosťou štádií konaní, avšak, ak by žalobca podal jeden návrh na vydanie platobného rozkazu na všetky neuskutočnené styky, prípadne, aby spojil návrhy na základe nároku vychádzajúceho z jedného exekučného titulu, súd by takéto konanie o rovnakom návrhu medzi rovnakými stranami sporu, založeným na rovnakom právnom základe, rozhodne nevyčleňoval na samostatné konanie.

7.1. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 20.07.2023 k vyjadreniu žalovanej zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach. Dôvodil, že prvoinštančný súd mal v konaní za to, že žalovaná porušila právnu povinnosť, ktorú jej ukladá § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím preukázateľne spôsobila škodu žalobcovi. Tak, ako v iných konaniach, aj v tomto konaní mal žalobca za to, že v každom jednom zmarenom styku je potrebné osobitne skúmať kauzálny nexus vo vzťahu k náhrade škody za každý zmarený styk osobitne. Žalobca sa vyhradil voči tvrdeniam žalovanej o jeho šikanóznom správaní. Takéto konanie alebo zneužitie procesných práv žalobcu s cieľom poškodiť žalovanú v konaní neboli preukázané. Ide len o procesnú taktiku žalovanej v snahe presunúť dôkazné bremeno tvrdení na žalobcu, aby odvrátila pozornosť od skutočného predmetu sporu, a to účelné marenie styku, keď žalobca ako otec nevidel syna takmer polovicu jeho života a to aj napriek tomu, že mal vždy súdom právoplatne rozhodnuté a upravený styk, ktorý vždy deň pred stykom, alebo aj v deň styku žalovaná ako matka zmarila, vždy s nejakou svojou vymyslenou výhovorkou, respektíve klamstvom.

7.2. V ďalšom žalobca argumentoval tým, že každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí prinesie do konania neprehľadnosť a neúčelne predloží rozhodnutie vo veci samej, čo pri počte viac ako 100 zmarených stykoch žalobcu s maloletým za uplynulé 3 roky nie je ani možné. Spojenie vecí do jedného konania a z toho vyplývajúce iné procesné správanie žalobcu preto nedáva žiaden racionálny zmysel. Obranu žalovanej označil žalobca za tendenčnú, nemajúcu oporu v skutkovom stave, ktorá je v rozpore s názorom, rozhodnutím a procesným postupom súdu. Žalovaná marí styky žalobcu s maloletým sústavne, naposledy dňa 11.07.2023, z ktorého dôvodu nie je racionálne zvoliť procesne iný postup, ktorý by bol rýchlejší, hospodárnejšie a prehľadnejší. Návrh žalovanej na spojenie vecí by priniesol pravý opak - zdĺhavé, neefektívne a zmätočné konanie, ktoré by vyhovovalo práve žalovanej. Takto v krátkom časovom úseku je neprávoplatne rozhodnutých už 33 stykov a žalobca sa vie týmto procesným postupom, ktorý je v súlade so zákonom a dobrými mravmi, úspešne domáhať ochrany svojich práv. Súd však napriek tomu neprípustne a závažne zasahuje do jeho procesných a majetkových práv nepriznaním trov právneho zastúpenia, čo môže mať vplyv na jeho budúce domáhanie sa súdnej ochrany. Žalobca zdôraznil, že uplatňovanie práva žalobcu týmto spôsobom je jediným zákonne možným, vhodným a procesne potvrdeným správnym postupom, a preto ho nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a ani inými dôvodmi hodnými osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP. Žalobca si dôvodne uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach, čo iným spôsobom nie je objektívne možné, nakoľko ide o rozdielne exekučné tituly, rôzne dôvody, pre ktoré žalovaná neumožnila žalobcovi zrealizovanie styku s maloletým, čomu predchádzal vždy iný spôsob komunikácie žalovanej so žalobcom alebo rozdielna intervencia Policajného zboru.

8. Žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 09.08.2023 k vyjadreniu žalobcu zotrvala na svojich predchádzajúcich tvrdeniach týkajúcich sa šikanózneho postupu žalobcu voči nej zdôrazňujúc, že zneužívanie práv žalobcu nemôže byť presúvané na konajúci súd. Žalobca svojim konaním a podávaním samostatných návrhov zapríčinil stav, kedy sú jednotlivé konania pridelené iným zákonným sudcom a pri spájaní vecí treba brať do úvahy aj proporционаlitu medzi právom na zákonného sudcu a hospodárnosťou konania. Takýto stav je však výlučne príčinou konania žalobcu, ktorý zvolil procesný postup, ktorým zneužíva svoje práva.

9. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

11. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

12. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

15. Výrokom II. bolo konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 110,14 Eur od 30.05.2021 do 16.09.2022 zastavené z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom. Odvolací súd z obsahu spisového materiálu ustálil, že odvolanie voči tomuto výroku odvolaním napadnuté nebolo, v tejto časti nadobudol výrok II. napadnutého rozsudku právoplatnosť uplynutím lehoty na podanie odvolania, z ktorého dôvodu nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

16. Predmetom odvolacieho konania tak zostal výrok I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 110,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 110,14 Eur od 17.09.2022 do zaplatenia a výrok o trovách konania, ktorým žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania.

17. Po preskúmaní obsahu spisu, dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a posúdiac obsah odvolania oboch strán sporu, dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej je vecne správny a je potrebné ho potvrdiť. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o trovách konania je potrebné zmeniť, nakoľko nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, ktoré súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval.

18.1. K výroku I. napadnutého rozsudku, napadnutého odvolaním žalobkyne, odvolací súd uvádza nasledovné.

18.2. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

18.3. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré

majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie jasne

a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESĽP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). I Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (rozhodnutie sp.zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp.zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007).

18.4. Žalovaná v podanom odvolaní uviedla zhodnú argumentáciu ako pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatoval, že ani v odvolacom konaní neboli žalovanou tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie týkajúceho sa výroku I., ktorým rozhodoval vo veci samej, v plnom rozsahu sa v tejto časti stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

18.5. K odvolacej námietke žalovanej, že súd prvej inštancie zamietol návrh na vykonanie dôkazu listinou - znaleckým posudkom číslo 5/2022 vypracovaným Mgr. Alexandrou Kaiser, ktorý žalovaná predložila až na pojednávaní dňa 13.03.2023, na ktorom bolo rozhodnuté vo veci samej, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie svoj postup odôvodnil v bode 23. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd plne stotožnil. Navyiac ako správne uviedol žalobca vo svojom vyjadrení, uvedený znalecký posudok odzrkadľuje situáciu maloletého v roku 2023. Predmetom tohto konania je však náhrada za zbytočne vynaložené náklady v roku 2021, vzhľadom na ktorú skutočnosť predmetný posudok nevytvára nič o vtedajšom stave maloletého.

19.1. K odvolaciemu tvrdeniu žalovanej, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky a náležitosti ust. § 220 ods. 2 CSP odvolací súd uvádza nasledovné.

19.2. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces

(čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem

rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

19.3. Odvolací súd, po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti uzavrel, že jeho odôvodnenie spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia a preto nedošlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní jasným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou strán sporu, uviedol dôvody pre ktoré aplikoval jednotlivé ustanovenia, ako aj myšlienkové pochody na základe ktorých dospel k jeho právnym záverom. Odvolací súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostačujúce, spĺňajúce podmienky ust. § 220 ods. 2 CSP.

20. Žalovaná v odvolacom konaní predložila oznámenie o výsledku správneho konania, ktoré jej bolo doručené dňa 31.03.2023, s tvrdením, že na základe tohto bolo preukázané, že pri vypracovávaní znaleckého posudku číslo 144/2020, znalkyňou PhDr. Martou Halgašovou, PhD. došlo k spáchaniu iného správneho deliktu. Z uvedeného oznámenia žalovaná dovodila, že predmetný znalecký posudok ako dôkazný prostriedok v konaní neobstojí. Následne spolu s vyjadrením zo dňa 19.06.2023 žalovaná doložila aj rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 03.11.2022 číslo 03516/2022/153. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na tomto znaleckom posudku a z tohto pri svojom rozhodovaní ani nevychádzal, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku uvedeného v bodoch 26 až 37. Z uvedeného dôvodu argumentácia žalovanej v tomto smere nie je dôvodná.

21.1. K výroku III. napadnutého rozsudku, napadnutého odvolaním žalobcu, odvolací súd uvádza nasledovné.

21.2. Súd prvej inštancie rozhodol o trovách prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 257 CSP, keď konštatoval, že žalobca bol v spore úspešný a preto by mu patrila náhrada trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa však prvoinštančný súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žalobcovi nič nebránilo podať jednu žalobu, v ktorej si mohol uplatniť nároky na náhradu škody za viacero dní, keďže podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov o totožný okruh sporových strán a všetky veci spolu skutkovo súvisia. S uvedeným právnym posúdením a aplikáciou ustanovenia § 257 CSP sa odvolací súd nestotožnil. Žalobcovi totiž nemožno upierať jeho právo podať samostatnú žalobu, ani byť v konaní zastúpený právnym zástupcom. Zároveň z obsahu spisu zjavne vyplýva, že vzhľadom na rozdielnosť vzniknutých situácií a termínov styku otca s dieťaťom, nie je možné určiť objektívne kritérium na základe ktorého by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať aby spojil jednotlivé nároky na náhradu škody do jednej žaloby. Žalobca v konaní predložil uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. decembra 2022, v ktorom súd zamietol návrh žalovanej na spojenie dvadsiatich šiestich vecí vedených medzi stranami sporu z dôvodu hospodárnosti konania, rôznych štádií jednotlivých konaní s tým, že uvedený súd konštatoval, že v každej veci je potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní a to najmä z dôvodu, že náhrada škody za jednotlivé neuskutočené stretnutia je založená na rôznych skutkových tvrdeniach produkovaných žalobcom aj žalovanou, pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. V súdnej veci sa navyše jedná o spor majetkového charakteru, nie o spor týkajúci sa úpravy styku otca s maloletým, z ktorého dôvodu odvolací súd zastáva názor, že pre uplatňovanie ustanovenia § 257 CSP nie sú za daných okolností v súdnej veci splnené podmienky.

22. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. o trovách konania a rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania podľa § 255 ods. 1 CSP priznal v konaní úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov proti žalovanej v rozsahu 100 %.

23. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

24. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).